

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

In propria venit, & sui eum non receperunt. Non minus modo quàm olim
Christus in propria venit, nec sui magis eum recipiunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

E O D E M D I E,

A D H Æ C V E R B A,

In propria venit, & sui eum non receperunt.

Ioan. I.

VERITAS PRACTICA.

Non minus modò, quam olim, Christus in propria venit, nec sui magis Eum receperunt.

RATIO præsupponit tamquam certum ex fide, primam veritatis partem, cum ille ipse qui nasci voluit de Virgine, panis involui, & in præsepio collocari, ex certa fide credatur esse in sanctissimo Sacramento, sub speciebus panis, & per communionem venire in Christianos, qui propterea adhuc magis propriè & præcipuè videntur esse Christi Domini, Sed quomodo sui Eum non recipiant, cum per istos maxime intelligamus Communicantes, magis obscurum videtur. Sic declaratur.

NON recipiunt Christum, quo sensu dicitur à suo non receptus, qui non ita recipiunt doctrinam, quam in præsepio docet, ut se illi conforment per Gratiam, qua hi propterea confertur diebus.

Sed qui magis propriè Christi sunt, nempe Communicantes, non ita recipiunt doctrinam Christi, ut se illi conforment.

Ergo qui Christi magis propriè sunt, Christum non recipiunt. Ergo non minus modò quam olim Christus in propria venit, nec sui magis eum recipiunt. Quod cum sit valde damnosum, idcirco ante ipsa Christi Jesu Natalitia, perutile foret præcavere.

P U N C T U M.

QUOCUMQUE loci venisset Christus, venisset certe in propria, cum esset Dominus cœli & terræ. Quando tamen venit in Judæam, quando in civitate Nazareth est conceptus, atque atque in oppido Bethleem natus, tunc singulari modo dicitur venisse in propria, quia

pars illa terra singulari præ cæteris modo, pars erat propria Christi, propria populi quem sibi ex omnibus prælegit. & eorum propria, unde carnem sumere voluit. Ideoque Pilatus illi dixit, Gens tua & pontifices traderunt te mihi.

Quando vero dicitur, Et sui eum non receperunt, non agitur de receptione corporali, non agitur de repulsa quam passus est in Bethleem, cum ibi non esset locus in diversorio, non de fuga in Ægyptum, non de ejectione à Nazareth, post primam illic habitam concionem, non de negato introitu in Samariam, non postremò de quavis conspiratione Jerosolymis, contra ipsum inita: sed de infidelitate eorum qui quod docebat, non receperunt, non crediderunt, non approbarunt, at contra potius obstituerunt. Unde in conseqenti textu eum dicitur, Quotquot receperunt Eum, dedit eis potestatem Filios Dei fieri, Id est, quotquot ei crediderunt fide perfecta, seque eius obsequio dediderunt. Quo in sensu dicebat sanctus Joannes in epistolis: Omnis qui recedit & non permanet in doctrina Christi, Datum non habet, Quasi diceret, licet quis Christum reciperet hospitio, nisi tamen Christo crederet, & profiteretur quod docuit, non illum recipere dendus esset, quo propriè modo à vobis vult recipi.

Sic sanctus Augustinus dicebat de Beatissima Virgine, Quod beator fuisse, percipiendo fidem Christi, quàm concipiendo carnem Christi; Nec mater in propinquitas illi profuisset, nisi factus Christus corde quam carne gestasset. Idemque explicans verba Christi: Si quis mihi ministraverit, honorificabit eum Pater meus. Si hoc putaverimus, inquit, esse Christo ministrare, ea que sunt corpori necessaria præparare, fecerunt hoc illi qui potuerunt et in corpore habere præsentem, sicut Martha, & Maria: sed eo modo, Christo

2. IOAN. I.

L. de sancta Virgine. c. 2.

IOAN. IZ.

etiam

etiam Iudas perditus ministravit. Et post pauca. *Ve quid ergo alibi quarimus quid sit ministrare Christo, & non possit in istis ipsis verbis agnoscerimus? cum enim dixit si quis mihi ministrat, me sequatur, hoc intelligi voluit, ac si diceret: si quis me non sequitur, non mihi ministrat.*

EX quibus sic declaratis, patet evidenter quod habet prima propositio, iam illos non recipere Christum nascentem, qui non ita recipiunt doctrinam illam quam in præsepi nascens professus est, ut se illi totos conforment; Non quod non recipiant per sacram Communionem verum Christi corpus, quod & peccatores quoque communicantes recipiunt, sed quod ipsum recipiendo, non recipiant Gratiā hanc singularem, quæ his particulatim diebus conceditur, ad proficendam illam Christi doctrinam: vel si receperint talem gratiam, non magis illi collaborent, nec inde sanctius vivant, quàm si non recepissent. Sic apte sanctus Bernardus triplicem distinguit Adventum Domini, nempe ad homines, in homines, & contra homines, ac primus quidem & tertius fat, inquit, noti sunt, & manifesti. De secundo qui spiritualia & occultus est, verba sunt sancti. Bernardi, audi ipsum dicentem, si quis diligit me, sermonem meum servabit, & pater meus diliget eum, & ad eum veniemus & mansionem apud eum

Serm. 3. de Adventu.

Serm. 5. de Adventu.

faciemus. Et alibi de hoc rursus triplici Adventu agens, Idem S. Abbas: In priore, inquit, in terris visus est, & cum hominibus conversatus, quando sicut ipse testatur, & viderunt & oderunt. In posteriore, vidit omni caro salutare Dei nostri, & videbunt in quem transfixerunt. Medius occultus est, in quo soli eum in se ipsis vident electi, & salva sunt anima eorum. In primo venit in carne, & infirmitate; In hoc medio, in Spiritu & virtute; In ultimo, in gloria & maiestate. Adventus iste medius via quadam est per quam à primo veniatur ad ultimū. Et nonnullis interjectis: Hoc facit hic Adventus ut sicut portavimus imaginem terreni, sic portemus & imaginem cælesti. Sicut fuit vetus Adam effusus per totum hominem, & totum occupavit; ita modo totum obtineat Christus qui totum creavit, totum redemit, totum & glorificabit. Quasi diceret, totum id efficiat in animis nostris quod ipse in præsepi docuit, sic nos intus & extra totos sibi conformet, ut quemadmodum orat Ecclesia: In illius inveniamur forma, in quo est nostra substantia. Et hoc modo respiciat in opera, quod per fidem fulget in mente, Per eum denique quem sim ille nec

bi foris agnovimus, intus reformari mereamur.

Hoc est quod tam magnificè prædicabat Apostolus, sicut jam ante dictum est; Apparuit gratia Dei Salvatoris nostri omnibus hominibus, erudiens nos, ut abnegantes impietatem & secularia desideria sobrie & iuste & pie vivamus in hoc saculo. Apparuit nempe nobis in primo Adventu gratia nos extra erudiens: in secundo vero nobis offertur ista gratia nos intus formans & conformans doctrinæ nascentis Jesu, quam doctrinam propterea qui non recipit, non recipit Jesum, non recipit venientem hoc secundo Adventu, quo se modo nobis offert. *Ego veni in nomine Patris mei, & non accipitis me: si alius venerit in nomine suo, illum accipitis.* O humani cordis inhumanam vecordiam!

Tit. 2.

Ioan. 5.

I. I. P U N C T U M.

SED qui magis proprie Christi sunt, nempe Communicantes, non ita recipiunt doctrinam Christi, ut se illi conformant.

Sunt ex illis certe Nonnulli qui proficiant, renascentes cum Infante JESU, & de novo induentes novum illum hominem, qui secundum Deū creatus est in iustitia, & sanctitate veritatis.

Eph. 4.

At verò quàm sunt illi pauci sic renascentes & renovati! Quàm multi contra suo semper in veteri remanentes homine, non minus terrena sapiunt & sensibilia quam si de Christi præsepio nihil audivissent? Quis sæcularium magis amans paupertatis, ex prædicata nobis à Christo paupertate? Quis magis contemptor gloriæ vel voluptatis, ex commendata nobis in stabulo Continentia, humilitate, patientia cæterisque virtutibus? Quis non videat quàm sit æque modo deplendum quod suo deplorabat tempore sanctus Bernardus: Sine devotione & affectione dicit istos arida quadam consuetudine observari! Et quod damnabilis est, inquit, ipsa quoque inestimabilis huius dignationis memoria datur in occasionem carnis, ut videas eos (scilicet sæculares) tanta solitudine diebus istis, vestium gloriā, ciborum parare delicias, ac si hæc huiusmodi querat in Nativitate sua Christus, & ibi suscipiatur dignus, ut hæc accuratus exhibeantur. Sed ipsum audi dicens, superbo oculo & insatiabili corde cum hoc non edebā. Quid tanta ambitione vestes parat in natale meum? detestor ego superbiam, non amplector. Quid tanta sollicitudine ciborum copias reponis in tempus illud? damno ego carnis delicias, non accepto. Celebrans ergo Adventum meum, labia me honoras: sed cor tuum longa est à me, non me

Serm. 3. in Adventu.

collo,

colis, sed Deus tuus venter est, & gloria in confusione tibi.

Quæ sancti Patris verba quantis eorum conveniunt qui se esse Christi profitentur: tanti profecto sunt qui Doctrinam ejus non recipiunt, cum hæc liberior vivendi licentia tam longè sit à doctrina Christi nascentis, quam cælum à terra, quam lux à tenebris, & quam Virtus à vitio.

III. PUNCTUM.

ERGO qui Christi magis propriè sunt, Christum non recipiunt. Ergo non minus modò quam olim Christus in propria venit, nec sui sum magis recipiunt. Venit enim modo per novam Gratiàm quam ipse in Sacramento, vel extrà suis offert, ut affectu simul & effectu, pro sua quique vocatione, se conforment doctrinæ quam è præsepi docet, circa concupiscentias divitiarum, honorum, & voluptatum: tam pauci verò sunt ex iis etiam qui Sacramenta frequentant & Christianam colere pietatem videntur, tam pauci rarique sunt, inquam, qui hanc ejus gratiàm & practicam doctrinam recipiant, ut vix ulli de illa suscipienda & in mores suos inducenda cogitent; Quid sequitur nisi quòd sui eum non recipiunt: cum à popularibus suis non dicatur aliter non rece-

ptus, quàm quòd docenti non crediderint, nec se illius præceptis vel consiliis conformarint? *Loquor vobis, & non creditis: opera quæ ego facio in nomine Patris mei, hæc testimonium perhibent de me.*

Ioan. 10.

Et certè cum sæpe suis Christus quos mittebat prædicatum diceret, quòd iis à quibus non reciperebantur, duriùs foret quàm Sodomis: an putas diceret de receptione personæ, vel doctrinæ? Sicut enim Legatus tunc verè recipi dicitur aut remitti, quando quod proponit, approbatur vel improbatur, sic planè Christus & qui pro Christo legatione funguntur, tunc recipiuntur aut repelluntur, quando quod proponunt ad salutem sic admittitur, ut vel effectu suo donetur vel privetur. Unde ipse Dominus: *Qui spernit me & non accipit verba mea, habet qui judicet eum: sermo quem loquutus sum, ille judicabit eum.* Quasi diceret, hoc est me spernere, non accipere verba mea: sicut autem in sermone meo fui contemptus, sic in eodem honorificabor, quando ille ipse sermo qui fuit spretus, spernentem judicabit. O quàm verè dictum de Domino, *Quod percussit terram, id est terrestres animas, virgâ oris sui.* O deplorandas animas quæ cum possent sui virgâ Pastoris tutè regi & conservari, malunt sui virgâ Judicis percuti & condemnari!

Matt. 10.

Luc. 10.

Ioan. 12.

Isa. 11.

FERIA SECUNDA DE DILIGENTIA, SEV DEVOTIONE QVÆ EST OPPOSITA VITIO ACEDIÆ.

Exurgens Maria in diebus illis, abiit in montana, cum festinatione, in civitatem Iuda. LUC. I.

VERITAS PRACTICA.

Quidquid offerendum Deo sciet vera Devotio, differre nesciet.

SENSUS EST, Quod, ut ait sanctus Ambrosius: Nescit tarda molimina Spiritus sancti Gratia; Itaque vera Devotio.

RATIO EST, Quia idcirco Spiritus sancti Gratia nescit tarditatem, quòd nos impellat ad exequendam divinam voluntatem quæ est promptè exequenda.

Sed vera Devotio ad illam ipsam divinam voluntatem adimplendam, cum eadem Spiritus sancti Gratia, nos impellit.

I

Ergo